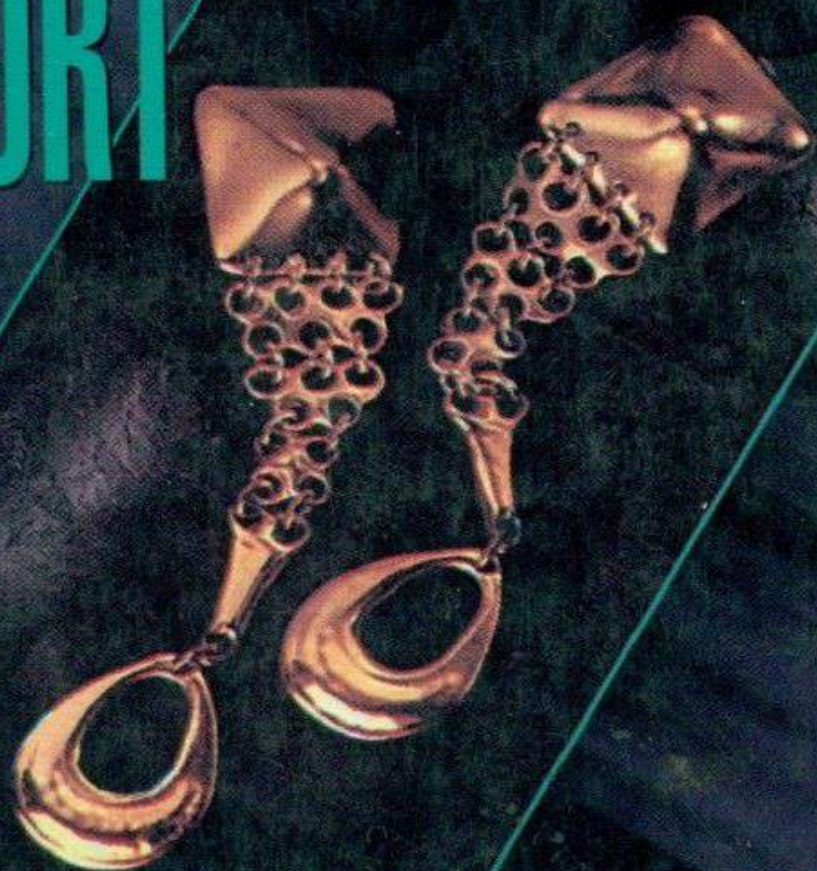

Reg Wright

Đôi hoa tai
từ
FRANKFURT

NHÀ XUẤT BẢN VĂN NGHỆ THÀNH PHỐ HỒ CHÍ MINH

TỦ SÁCH BOOKBT #296

Table of Contents

Chương I: Đêm vui ở nhà hàng Maxim

Chương II: Cuộc viếng thăm của cảnh sát

Chương III: Chuyện của Wendy

Chương IV: Món quà sinh nhật khác

ĐÔI HOA TẠI TÙ FRANKFURT

*Truyện của Reg Wright
Người dịch Huỳnh Kim Oanh*

NHÀ XUẤT BẢN VĂN NGHỆ THÀNH PHỐ HỒ CHÍ MINH

TỦ SÁCH BOOKBT #296

Thông tin sách

Tên sách: **Đôi hoa tai từ Frankfurt**

(Danh tác rút gọn)

Nguyên tác: **Ear-ring from Frankfurt**

Tác giả: **Reg Wright**

Người dịch: **Huỳnh Kim Oanh**

Nhà xuất bản: **NXB Văn Nghệ TP. Hồ Chí Minh**

Khối lượng: **50g**

Kích thước: **12 x 18 cm**

Ngày phát hành: **10/1998**

Số trang: **44**

Thể loại: **Trình thám - Danh tác rút gọn**

Thông tin ebook

Nguồn: <http://tve-4u.org>

Thực hiện ebook: **thanhbt**

Ngày hoàn thành: **12/07/2017**

Dự án ebook #296 thuộc Tủ sách BOOKBT

Giới thiệu

Richard Walton lại gặp rắc rối. Anh bị mất việc, và phải mượn tiền của chị gái, Jennifer - một lần nữa. Và bây giờ anh lại biến mất. Jennifer đang tìm kiếm anh ta, và cảnh sát cũng vậy. Cả hai đều có một số câu hỏi muốn hỏi anh ta. Tại sao anh bị mất việc? Tại sao anh lại bay đến Frankfurt? Ai đã cho bạn gái của anh ta những chiếc bông tai vàng rất đắt tiền? Chỉ có Richard mới có thể trả lời những câu hỏi này. Nhưng không ai có thể tìm thấy Richard?!

Chương I: Đêm vui ở nhà hàng

Maxim

Jennifer nhìn lên đồng hồ treo trên tường trong phòng đợi, gần tám giờ rưỡi rồi mà đèn trong phòng bác sĩ Gibson vẫn còn cháy sáng. Mình trễ mất thôi, cô tự nhủ, sao ông ta không nhanh lên nhỉ? Phòng khám buổi tối luôn đông vào những ngày thứ năm, và đặc biệt là vào ngày hôm nay.

Cô cất vội mấy tờ báo vào tủ, cởi áo choàng trắng và cất luôn vào đó. Lúc cô đang tắt đèn thì có tiếng chuông cửa reo.Ồ không, có bệnh nhân nữa thì xui quá, nhất là vào giờ này. Cô chạy lại mở cửa. Bên ngoài tối, nhưng cô vẫn có thể thấy một bóng người đàn ông đứng đó hai tay thọc vào túi. Hắn ta nghiêng đầu và ánh đèn hắt vào khuôn mặt.

"Richard!" cô ngạc nhiên kêu lên.

- Richard! - cô ngạc nhiên kêu lên - Em làm gì ở đây vậy?

- Em vô chút xíu được không?

Rồi chẳng đợi trả lời, hắn đẩy cô qua và bước vào. Jennifer quay sang em trai, thường thì cô rất vui khi Richard đến, nhưng không phải lúc này.

- Chị rất tiếc, nhưng em không thể ở đây được. Chị đang rất vội, chị có hẹn ăn tối với Claire và...

Nhưng cô im bặt khi nhìn vào mắt Richard, chúng trông thật mệt mỏi và đầy lo lắng.

- Có chuyện gì vậy? - cô hỏi.

Ngay khi ấy có tiếng bác sĩ Gibson hỏi vọng ra.

- Tôi nghe có tiếng chuông. Phải bệnh nhân không?

- Không, đó là Richard, em tôi.

Rồi cô quay sang Richard.

- Bộ có chuyện gì hả? - cô hỏi gặng.

Hắn lắc đầu.

- Em ổn thôi. Có điều... em gặp rắc rối ở sở.

- Rắc rối?

- Cũng chẳng có gì. Em chỉ nói vài điều với ông sếp của em, và ông không ưa kiểu đó, thế là ông ta nổi xung lên với em và... và cuối cùng ông đuổi cổ em. Thế là em mất việc.

- Ôi Richard, lại thế nữa! Sao em lại làm những chuyện như vậy? - Jennifer bắt đầu thấy bức cậu em - Rồi bây giờ cậu túi rồi phải không?

- Yên trí đi, Jenny. Em không cần nhiều đâu. Chỉ hai mươi bảng thôi. Tuần sau là em trả chị liền mà - thiệt mà - hẳn nắm tay chị mình - Chị cho em mượn nghe, được không? Chỉ hai mươi bảng thôi, để mua một món quà.

- Phải, chị biết, chị biết mà. Một món quà cho một cô gái rất đặc biệt - kiểu như cô bồ mới đây nhất. Hay như cô trước nữa vậy - Cô biết rõ cậu em mình, và thường bức bối, nhưng chưa hề từ chối hẳn bao giờ. Cô mở ví, lấy ra ít tiền đưa hắn - Nhưng em phải nhớ là tuần sau trả đầy nhé.

Richard mỉm cười, ôm lấy chị.

- Cảm ơn Jenny. Lần này thì khác. Thật mà! Cô ấy rất, rất đặc biệt. Nhưng chị đang vội, thôi em đi.

- Đừng quên - cô gọi với theo - tuần tới đó. Hai mươi bảng nghen.

Jennifer mở ví, lấy ra ít tiền và đưa cho hắn.

Mọi người bắt đầu hát bài "Happy birthday to you"

Nhà hàng Maxim rất đông - thanh niên, phụ nữ trẻ từ các văn phòng đến, một số người già hơn, một nhóm sinh viên, và một vài kịch sĩ. Jennifer nhìn quanh tìm bạn. Claire thường ngồi cạnh cửa sổ, nhưng tối nay không thấy cô ngồi chỗ đó nữa. Ở đây đang có một bữa tiệc và các bàn ở phía đó đã đầy nhóc người. Rồi Jennifer nghe giọng của Claire ngay sau lưng.

- Bộ bà lạc đường hả? Tôi đến đây cả tiếng đồng hồ rồi.

- Tôi biết mình đến trễ, nhưng tôi thật tiếc vì hôm nay có quá nhiều bệnh nhân. Người cuối cùng mãi đến tám giờ rưỡi mới về. Rồi lại thêm Richard đến nữa. Nó muốn mượn ít tiền. Nó thì lúc nào cũng muốn mượn tiền.

Họ đi lại một cái bàn trống. Người bồi bàn bước tới chờ. Ngay khi đó chỗ bàn tiệc bên cửa sổ có tiếng hoan hô. Một ông trung niên trong bộ com lê nâu sáng đứng lên. Ông ta nói vài phút rồi giơ ly lên. Mọi người khác đều đứng lên, nhìn vào cô gái trẻ đeo đôi hoa tai vàng to, đang ngồi trên ghế cạnh ông ta.

Mọi người cười nói om sòm, và bắt đầu hát bài “Happy birthday to you”, tất cả cặp mắt đều đổ dồn lên cô gái, riêng cô vẫn ngồi một chỗ, không một nụ cười trên mặt. Bài hát kết thúc, tiếng vỗ tay ầm ĩ và tiếng cười nói tiếp tục. Có ai đó cất lên “Hôm nay hai mươi một, hôm nay hai mươi một!” và cùng lúc mọi người trong nhà hàng hát theo.

Bất ngờ có tiếng đổ bể. Rồi có tiếng ai đó rú lên và tiếng la to.

- Mang khăn đến mau.

Người đàn ông mặc bộ đồ xám đang nằm vật trên bàn, hai tay ôm lấy khuôn mặt đầy máu. Trên bàn có cái ly thủy tinh bể.

Tiếng ai đó nói to.

- Chuyện gì xảy ra - ông ta té à? - có tiếng người nhao nhao - Tại tim ông ta, anh biết mà Joe vào ra bệnh viện suốt... đầu ông ta đập vào mấy cái ly.

Tay bồi bàn cầm khăn chạy tới

Người đàn ông vẫn còn nằm đó. Jennifer đứng dậy, cả cô và Claire cùng bước lại chỗ ông ta.

- Tội tôi là y tá - Jennifer nói - Có cần giúp gì không?

Có một vết cắt một bên mặt ông ta, nó sâu và mất khá nhiều máu. Tay bồi bàn cầm khăn chạy tới.

Jennifer cầm lấy bịt chặt vết thương. Miệng ông ta há to tuôn ra những âm thanh kỳ lạ.

- Ông ta cần một bác sĩ. Phải đưa ông ta đến bệnh viện ngay thôi - Jennifer nói, rồi quay sang Claire - Chị tới đây bằng xe riêng hả?

- Phải, nhanh lên, tụi mình đưa ông đi - Claire đáp.

Họ đưa ông ta vào xe của Claire, Jennifer bước vào ngồi cạnh và họ lái đi. Cô vẫn giữ chặt cái khăn trên mặt ông ta. Máu bắt chảy và ông ta bắt đầu thấy khá hơn.

- Tôi... tôi đang ở đâu đây? - ông ta hỏi - Các cô đưa tôi về nhà hả?

- Nằm im và không nên nói gì cả - Jennifer bảo ông ta - ông tự té và bị thương, rồi sẽ ổn thôi, nhưng ông phải đến gặp bác sĩ. Chúng ta sắp tới bệnh viện rồi.

Mới nghe chữ “bệnh viện” ông ta cố nhồm dậy.

- Không, không - ông ta giận dữ nói - Tôi không cần tới bệnh viện. Giờ tôi thấy đỡ hơn rồi, đưa tôi về nhà tôi đi. À, mà cô là ai?

- Tôi là một y tá - Jennifer nói với ông ta - ông phải gặp bác sĩ, sắp tới rồi. Ngồi im - và đừng nói gì thêm nữa.

Nhưng người đàn ông giờ đã khoẻ hơn và ông ta không chịu ngồi im, ông ta giật cánh tay Jennifer la to.

- Tôi không cần bác sĩ. Đó chỉ là một vết cắt nhỏ trên mặt. Giờ thì tôi ổn rồi. Đưa tôi về nhà!

Thấy Jennifer không nói gì, giọng ông ta dịu lại.

- Thôi nào, nghe nè, tôi đỡ nhiều rồi. Chẳng cần vô bệnh viện làm chi. Họ sẽ giữ tôi lại đó ồ họ luôn làm thế vì trái tim khốn khổ của tôi mà. Cô có biết là ngày mốt tôi còn phải gặp mấy tay làm ăn nữa ồ điều đó rất quan trọng. Vì vậy cô làm ơn dừng xe lại và tôi có thể đi taxi về nhà được.

Nhưng xe đã tới ngay cổng bệnh viện, một y tá bước tới và trong khi Claire kể lại vụ tai nạn cho người đó nghe thì Jennifer đỡ ông ta ra khỏi xe. Ông ta giận dữ nói cái gì đó với cô y tá, nhưng sau vài giây ông ta cũng theo cô y tá vào bệnh viện. Jennifer và Claire lái xe đi.

- Đúng là một thằng cha khó chịu! - Claire bực bội nói - Chẳng thèm nói một câu cảm ơn gì cả.

- Có những người không hề nói cảm ơn ai bao giờ - Jennifer nói - Cho nên bà cũng đừng thèm bực bội làm chi.

Khi họ quay lại nhà hàng Maxim, thì có một chiếc xe cảnh sát đã đậu ở bên ngoài, với ánh đèn xanh nhấp nháy trên mui. Có một nhóm người đang tụ tập ngay cửa, Jennifer lách vào, Claire theo sau. Họ cô chen vào bên trong. Một tay cầm bước tới, giơ tay ra.

"Tôi không cần tới bệnh viện", ông ta giận dữ nói.

- Các cô phải đợi ở đây thôi - y nói với họ.

- Nhưng tụi tôi đã gọi bữa tối... mà chưa ăn - Claire nói.

Nhưng tay cóm chẳng thềm nghe, y đang nhìn qua cửa kính. Có chuyện gì đó đang xảy ra bên trong và mọi người lắng xặng. Rồi một bồi bàn mở cửa và hai tay cóm bước ra. Cả hai đang giữ một cô gái trẻ.

Đó là cô gái trong bữa tiệc sinh nhật, cô gái có khuôn mặt buồn bã đeo đôi hoa tai vàng đắt tiền. Tên cóm đẩy cô vào băng sau chiếc xe của họ rồi lái đi thật nhanh.

Jennifer và Claire nhìn nhau. Quả là một buổi tối hay ho! Họ cùng chờ một hai phút, nhưng cửa nhà hàng vẫn đóng và một tay cầm lại đứng ngay cửa trước.

Cả hai chẳng còn thấy đói điếc gì nữa. Họ chậm chạp bước lại chỗ xe đậu. Claire lên tiếng trước.

- Thôi nào Jenny. Hãy để mình thoải mái đi. Mình có một buổi tối rảnh rồi mà.

Jennifer chẳng nói gì cả. Claire nói tiếp.

- Bà có nhớ một bài hát ngắn của Maxim trên T.V không? - rồi cô bắt đầu hát:

Hãy đến chỗ có nhạc quyến rũ,

Đến chỗ có thức ăn ngon.

Tất cả chúng ta hãy gặp nhau ở Maxim,

Rồi ta sẽ vui chơi thỏa thích

Cô dừng lại, Jennifer chẳng vui lên được.

- Tất cả chuyện này làm tôi chẳng thấy có gì thú vị cả - cô nói - Tôi đang mệt và muốn có một buổi tối yên tĩnh và thú vị, thức ăn ngon và đi ngủ sớm.

- Thôi nào, mình sẽ tới một nhà hàng khác.

- Thôi, để tuần tới đi. Giờ tôi sẽ đi bộ về nhà.

Họ tạm biệt nhau. Claire bước vô xe rồi gọi với theo.

- Hẹn gặp lại tuần tới.

Jennifer thả bộ từ từ về nhà. Cô thấy bức bối và lo lắng - lo cho cậu em trai của mình, Richard. Cô nhớ lại cuộc viếng thăm của nó ở phòng khám bệnh hồi tối. Nó luôn tìm được việc rồi lại thất nghiệp, và không bao giờ có tiền. Một năm trước nó gặp rắc rối với cảnh sát, nhưng xem ra Richard chẳng hề bận tâm đến chuyện đó. Nó chẳng quan tâm đến chuyện gì cả! Nó chỉ biết cười đùa và chạy đến Jennifer để mượn tiền. Bố mẹ của họ đã chết và họ chẳng còn anh chị em nào khác. Vì vậy Jennifer, lớn hơn Richard mười lăm tuổi, rất lo cho em mình.

Cô đi ngang một cửa hàng kim hoàn sáng đèn, và dừng lại nhìn qua cửa sổ một hồi. Cô thấy có mấy đôi hoa tai và chợt nhớ lại đôi hoa tai vàng mà cô gái trong nhà hàng Maxim đeo. Chúng to và có vẻ rất đắt tiền - và trông chúng không hề phù hợp với khuôn mặt bé nhỏ buồn bã kia chút nào. Cô ta đào đâu ra của ấy nhỉ? Jennifer cười một mình. Giờ thì có lẽ cảnh sát đang hỏi câu hỏi đó.

Đó là cô gái có khuôn mặt buồn bã đeo đôi hoa tai đắt tiền.

Chương II: Cuộc viếng thăm của cảnh sát

Đêm đó Jennifer ngủ không yên, thức dậy cô thấy mệt mỏi và phiền muộn. Khi đến phòng mạch của bác sĩ Gibson, cô nhìn vào phòng đợi và thấy đã đầy nhóc người. Thêm một buổi sáng bận rộn nữa, cô tự nhủ. Rồi cô nghe tiếng xe ông bác sĩ bên ngoài, ông ta đi vội vào và bước thẳng vào phòng khám.

Ba tiếng đồng hồ sau, vị khách cuối cùng bước ra. Jennifer mang vào cho ông bác sĩ một tách cà phê.

Ông ta nói cảm ơn và cô quay đi.

- À, chờ một chút - ông ta gọi với theo - Tôi có chuyện muốn nói với cô - giọng ông ta có chút bức bối - Hồi nãy có người gọi điện cho cô - cách đây khoảng một giờ. Lúc đó cô đang bận và tôi trả lời máy.

- Ủa, ai vậy?

- Để tôi coi lại nào - Tôi có ghi lại đâu đó - ông ta bắt đầu lục mớ giấy tờ trên bàn mình - Cô ta nói rằng cô ta là bạn của em trai cô.

- Bạn em tôi à? Nhưng cô ta cần gì ở tôi?

- À, đây rồi - ông ta đưa cho Jennifer một mẫu giấy, trên đó ghi một cái tên - Wendy - Cô ta không để lại số điện thoại, mà nói là sẽ gọi lại cho cô ở nhà.

Jennifer nhìn cái tên. Wendy? - Wendy nào nhỉ? Cô tự hỏi.

- Cám ơn bác sĩ Gibson.

- À, nhớ dặn cô ta là đừng gọi điện vào giờ khám bệnh nhá.

- Xin lỗi, chuyện đó sẽ không xảy ra nữa đâu.

Jennifer định giải thích là cô không hề biết gì về cô Wendy này, nhưng cô lại thôi. Vài phút sau bác sĩ Gibson ra về, còn lại mình Jennifer. Cô biết vài người bạn của Richard, nhưng không một ai tên Wendy cả. Nhưng Richard thay bồ như thay áo vậy! Jennifer chẳng quan tâm đến việc nhớ lại tên bạn bè của Richard nữa.

Cuối ngày Jennifer trở về căn hộ của mình, lúc bước lên thang, cô nghe bên trên có tiếng người. Hai người đàn ông đang đứng ngay cửa nhà cô. Một người tiến về phía cô.

- Cô Walton phải không? - ông ta hỏi - Tôi là thanh tra Barrett. Tôi muốn hỏi cô vài câu. Chúng tôi vào được chứ?

Cô xoay chìa khoá và đẩy mở cửa, cả ba bước vào và ngồi xuống.

- Chúng tôi muốn hỏi về ông Richard Walton. Tôi nghĩ anh ta là em cô - Barrett bắt đầu. Ông ta ăn nói nhẹ nhàng nhưng giọng điệu khô khan, lạnh nhạt và không thân thiện, đôi mắt xanh nhạt của ông ta không rời khỏi mặt Jennifer - Cô gặp anh ta lần cuối khi nào?

Jennifer nói cho ông ta nghe.

- Còn trước đó?

- Tôi không nhớ rõ - cách nay khoảng ba bốn tuần gì đó.

Đôi mắt xanh vẫn dán vào cô. Cô bắt đầu cảm thấy bức bối.

- Hồi cuối tuần rồi cô có gặp anh ta không?

- Không.

- Cố nhớ lại coi ồ thứ bảy rồi anh ta có tới đây không? Vào buổi tối á?

- Không.

- Chắc chứ?

- Dĩ nhiên rồi.

Hai người đàn ông đang đứng ngay cửa nhà cô.

Barrett hơi lên giọng.

- Cô có gặp anh ta ở chỗ khác không? Ở phi trường chẳng hạn.

- Không. Tôi đã nói với ông là cả tháng nay tôi không gặp nó, mãi cho đến tối hôm qua.

- Tối hôm qua à - Barrett lặp lại lời cô - Cô kể hết mọi chuyện tối qua đi. Cô cố đưa một người đàn ông đến bệnh viện... từ nhà hàng Maxim.

- Phải.

- Đó là một trong những người bạn của cô à?

- Tôi chưa từng gặp ông ta trước đây. Ông ta té và bị thương. Người ta nói là ông ta đau tim, vì vậy tôi theo ông ta đến bệnh viện. Vậy thôi.

- Cô chưa từng gặp ông ta trước đây à? Cô làm tôi ngạc nhiên đó, cô Walton ạ - Barrett nhìn cô dò xét - Bộ cô không biết ông Joe Kelly là sếp của em trai cô à?

- Tôi không biết.

- Thật ư? Cô không biết ông ta à? Bộ cô không cho là kỳ cục sao?

Giờ thì cô thấy bức tức với những câu hỏi đó, cô đứng lên bước lại trước mặt Barrett.

- Nghe này, ông thanh tra. Tôi phát mệt về chuyện này rồi. Vậy là sao? Ông muốn tôi trả lời những câu hỏi của ông mà không nói cho tôi biết tại sao. Tôi muốn biết là có chuyện gì vậy? Richard gặp rắc rối à?

Barrett đưa hai tay lên.

- Được rồi, bình tĩnh nào - ông ta hơi mỉm cười, nhưng đôi mắt vẫn lạnh lẽo và dán vào Jennifer. Tay thanh tra kia nói nhỏ điều gì đó vào tai Barrett, rồi Barrett nói tiếp.

- Em cô - cô có biết gì về bạn gái của anh ta không?

- Bạn gái của nó?

- Phải, Wendy. Anh ta và cô này cùng làm việc cho Joe Kelly.

Wendy! Cú điện thoại bí ẩn ở phòng khám hồi sáng này! Jennifer cố giấu nổi ngạc nhiên. Cô nhìn Barrett rồi nhìn sang người kia, rồi cô lạnh nhạt nói.

- Richard không kể cho tôi nghe về những bạn gái của nó.

- Tôi chắc anh ta có kể với cô về Wendy. Họ rất thân thiết với nhau, cả hai vừa mới đi Đức - ông ta quay sang người kia - Hồi cuối tuần rồi, phải không?

Tay kia bước tới gần hơn và nói nhỏ với Barrett.

- Cô ấy không biết gì về chuyện này. Anh nên giải thích cho cô ta hiểu đi.

Barrett quay sang Jennifer.

- Chúng tôi đang điều tra vụ trộm tại cửa hàng nữ trang bên Đức. Và chúng tôi tin là em cô biết một số điều về chuyện này. Chắc cô không ưa vụ này, cô Walton, nhưng em trai cô làm việc cho một tên tội phạm, một tên trộm, và một ngày nào đó anh ta sẽ tự chuốc lấy rắc rối cho mình.

- Nhưng nó đã mất việc từ hôm qua. Nó mới cho tôi hay hồi tối. Vì vậy nó không còn làm việc cho tay đó nữa.

Barrett mỉm cười.

- Có lẽ anh ta không - hoặc có lẽ anh ta muốn mọi người nghĩ là mình không còn làm việc cho Kelly nữa - Ông ta nói tiếp - Nếu như cô không muốn thấy em trai mình vô tù, hãy bảo anh ta tránh xa Kelly, và cả những cô gái đẹp kiểu như Wendy.

Jennifer nhìn Barrett mà không nói gì cả. Ông ta đứng lên, nhìn ông bạn, và cả hai tiến ra cửa. Jennifer đi theo mở cửa cho họ.

Barrett đang chăm chú nhìn cô.

- Chúc cô ngủ ngon, cô Walton. Cảm ơn sự giúp đỡ của cô.

Họ đi về phía đầu cầu thang. Jennifer chờ một lát rồi quay vào đóng cửa lại.

Ôi Richard, cô nghĩ. Có chuyện gì vậy? Em đã làm gì? Sao em không tránh xa những rắc rối?

Cô gọi điện lại căn hộ của Richard, nhưng không có ai trả lời, lòng cứ bồn khoăn về cậu em trẻ tuổi của mình.

Hôm sau, thứ bảy, cô chỉ làm việc buổi sáng. Khi công việc ở phòng mạch của bác sĩ Gibson xong, cô về nhà dùng bữa trưa, rồi cô định đi vòng qua căn hộ của Richard và nói chuyện với hắn. Nhưng khi bước vào căn hộ của mình, cô nghe chuông điện thoại reo vang, cô vội bắt máy lên.

- Xin chào, có phải Jennifer Walton đó không? - tiếng ai đó hỏi. Rõ ràng là giọng một cô gái.

- Phải, Jennifer nghe đây. Ai đang gọi vậy?

Người gọi im lặng một chút, rồi nói.

- Chị không biết tôi đâu, nhưng tôi là bạn của em trai chị. Hiện giờ chị có rảnh không? Tôi cần gặp chị. Có chuyện quan trọng - cô ta nói nhanh - Tôi đang ngay bên dưới căn hộ của chị. Tôi lên nhé? Ba phút nữa tôi sẽ lên tới - Và cô ta gác máy.

Jennifer chờ ngay cửa khi khách đến. Cô nhìn cô nàng đầy ngạc nhiên, mình biết gương mặt này mà. Đó chính là cô gái trẻ trong nhà hàng Maxim, chỉ có điều là hôm nay cô ta không đeo đôi hoa tai vàng.

Cô gái cũng ngạc nhiên.

- Tôi có gặp chị hồi tối thứ năm - cô ta nói - Chị đưa Joe Kelly tới bệnh viện. Chị là Jennifer, chị của Richard?

- Phải - Jennifer nói. Cô nhìn người khách của mình, rồi rút ra kết luận - Còn cô chắc là Wendy.

"Xin chào, có phải Jennifer Walton đó không?"

- Phải - cô gái đáp.

Jennifer lui lại cho cô ta bước vào. Họ ngồi xuống và Jennifer lạnh nhạt nhìn cô gái. Vậy ra đây là bạn gái của Richard à, kẻ làm việc cho tên tội phạm, Joe Kelly. Cô ta có khuôn mặt nhỏ xinh xắn, và trông thật buồn phiền, nhưng Jennifer không muốn thích cô ta.

- Cô muốn gặp tôi vì chuyện gì? - cô hỏi.

- Thật khó giải thích - cô gái bắt đầu. Cô ta rầu rĩ nhìn vào khuôn mặt không thân thiện của Jennifer.

- Chị biết không, Richard có nói cho tôi nghe về chị. Anh ấy nói rằng chị rất tốt... chị luôn giúp đỡ anh ấy. Anh ấy cho tôi số phone của chị và nói - cô ngừng lại, và Jennifer chờ - Anh ấy nói là tôi có thể nhờ chị giúp.

Jennifer cười thầm. Luôn là một bà chị tử tế, cô nghĩ. Cô nhìn vào khuôn mặt nhỏ bé buồn bã kia.

- Nào, nói tiếp đi - giọng cô thân thiện hơn - Kể hết mọi chuyện đi. Tôi mong là Richard không bị rắc rối.

- Chị biết không, tôi làm việc cho Joe Kelly - Wendy bắt đầu. Cô kể một hồi, và Jennifer chăm chú lắng nghe.

Và sau đây là câu chuyện của Wendy.

"Kể hết mọi chuyện đi" – Jennifer nói

Chương III: Chuyện của Wendy

Kelly không phải là người tốt, và tôi không hề ưa ông ta. Tôi làm việc cho ông ta chỉ mới một năm nay. Ba tôi tìm việc cho tôi - ông bảo tôi phải làm việc chăm chỉ và không được hỏi han gì cả. Kelly rất hay quạu, và khi quạu ông ta nạt hết cả mọi người và mặt đỏ bừng lên. Tôi sợ ông ta nhưng tôi cũng không muốn mất việc. Tôi cần tiền và thật cũng chẳng dễ gì tìm một công việc khác. Richard bắt đầu làm việc cho Kelly cách nay một tháng. Chúng tôi chơi thân với nhau, nhưng ít khi bàn về công việc của mình. Nói chung là không ai ở chỗ Kelly nói về việc mình làm. Chúng tôi cũng không biết công việc của ông ta là gì. Ông ta có hai gara trong thị trấn và chuyên mua bán xe hơi cũ. Nhưng ông ta cũng mua bán nhiều thứ khác nữa, đồ trang trí trong nhà, tranh cũ và cả nữ trang nữa. Tôi nghĩ vài thứ đó là đồ ăn cắp, nhưng tôi chẳng bao giờ hỏi. Cách đây mười ngày Kelly gọi tôi vào văn phòng. Tôi đứng chờ, ông ta nói cái gì đó rồi ngừng lại và nhìn xuống mớ giấy tờ, sau đó ông ta moi ra cuốn sổ nhật ký và lật ra.

- Wendy, cuối tuần tới cô có bận gì không?

- Tôi chưa biết nữa, thưa ông.

- Cô có thích một chuyến công tác ngắn không? Dĩ nhiên là tôi sẽ trả tiền cho cô.

Điều này làm tôi thật ngạc nhiên, và tôi không trả lời ngay, mà chỉ nói.

- Đi công việc hả, ông Kelly?

- Phải, tới nước Đức trong ngày thôi, công việc không khó, nhưng rất quan trọng. Ý cô thế nào?

Tôi không biết nhiều về công việc làm ăn của ông Kelly, nhưng tôi thấy có cái gì đó kỳ lạ trong những chuyến đi ra nước ngoài. Cứ hai ba tháng là có chuyến đi, rồi sau đó có những cuộc họp bí mật trong văn phòng, thường vào lúc khuya. Thế là tôi quyết định không đi.

- Nhưng... nhưng tôi chưa bao giờ đến nước Đức. Bộ ông không nghĩ... mà có lẽ ông nên bảo người khác đi.

- Tôi yêu cầu cô, Wendy. Tôi đã nói là nó quan trọng, và tôi muốn cô làm.

Tôi mở miệng nói cái gì đó, nhưng ông ta vẫn cương quyết.

- Tôi có bạn bè ở Frankfurt và họ muốn gửi một số đồ cho tôi. Họ sẽ đưa cho cô ba hộp nhỏ, giống như những hộp đựng trứng, và cô sẽ mang nó về đây. Chuyện này đâu có gì khó, phải không?

Tôi chẳng nói gì.

- Cô có nghe tôi nói không, Wendy? - ông ta hỏi - Tôi muốn cô làm việc này cho tôi - giờ thì ông ta bắt đầu to tiếng.

Tôi nhìn thẳng vào mặt ông ta.

- Tôi... tôi rất tiếc, thưa ông. Tôi vừa nhớ lại là cuối tuần tới tôi bận. Tôi không thể làm chuyện đó được.

Ông ta bật dậy làm đổ cả ghế.

- Giờ thì nghe nè, cô gái. Hãy nhớ rằng cô đang làm việc cho tôi, và tôi là kẻ trả tiền cho cô - ông ta nắm lấy cánh tay tôi lắc mạnh - Lần này tôi ra lệnh cho cô chứ không phải yêu cầu đâu. Cô phải đi

Frankfurt hoặc cô sẽ gặp rắc rối đó. Cô sẽ đáp chuyến bay đầu tiên vào sáng thứ bảy và quay về vào buổi tối cùng ngày, với ba chiếc hộp. Và không được hé răng với bất kỳ ai, hiểu không?

"Cô phải đi Frankfurt hoặc cô sẽ gặp rắc rối đó"

Rồi ông ta bỏ ra ngoài.

Suốt mấy đêm liền tôi không ngủ được. Tôi muốn kể cho Richard nghe, nhưng anh ấy bận đi lo công việc cho Kelly ở ngoài thị trấn. Tôi biết làm gì bây giờ? Tôi sợ, và Kelly biết rõ điều đó, ông ta không nhắc chuyện đó nữa, nhưng đến ngày thứ sáu, ông ta cho gọi tôi vào văn phòng và đưa cho tôi vé máy bay cùng ít tiền. Chẳng có cách nào thoát được.

Sáng thứ bảy tôi ra phi trường. Trong lúc đang ngồi chờ, tôi nghe tiếng người gọi tên mình. Tôi nhận ra ngay lập tức, và quay lại.

"Trong lúc đang ngồi chờ, tôi nghe tiếng người gọi tên mình"

- Richard! - tôi kêu lên - ôi Richard, gặp anh em mừng quá. Nhưng anh làm gì ở đây vậy?

- Anh đến để đi Frankfurt với em. Kelly biểu. Coi nè, vé của anh đây.

- Ý anh muốn nói là, chờ một tý. Kelly nói gì với anh?

Richard mỉm cười.

- Ông ta biểu anh đi với em, vậy thôi, ở cạnh em... em biết đó, trên máy bay... và ở Frankfurt.

Tôi bắt đầu hiểu ra.

- Ý anh là ông ta biểu anh canh chừng em?

Trên máy bay Richard hỏi tôi về công việc của tôi ở chỗ Kelly. Anh ấy biết rất ít về việc làm ăn của Kelly và chuyến đi Frankfurt này. Tôi kể cho anh nghe về chuyện ba cái hộp và vì sao tôi sợ.

- Kelly nói mấy cái hộp nhỏ, vì vậy em cho rằng đó là những đồ nữ trang - tôi nói với Richard - Và theo em đó là... đó là đồ ăn cắp.

Richard rất giận dữ.

- Kelly không thể bắt em làm những chuyện kiểu này được. Sao ông ta không đích thân đi?

- Nhưng thế này nè, Richard. Một cô gái làm chuyện này dễ hơn nhiều - Kelly biết rõ như vậy. Ông ta khôn lắm, anh biết mà. Nhưng ông ta nghĩ là em sợ, nên cho anh đi theo canh chừng em.

Richard ngồi thừ ra ngẫm nghĩ một hồi. Lát sau anh quay sang tôi.

- Em sẽ không làm chuyện đó - em sẽ không phải mang những thứ nữ trang ăn cắp về cho hắn được.

- Để đó cho anh. Anh sẽ nghĩ cách hành động - rồi anh ấy lại im lặng.

Khi đến Frankfurt, chúng tôi đến một khách sạn để ăn sáng. Richard bỏ ra ngoài mua báo, và chúng tôi ngồi lại đó khoảng nửa giờ.

Chúng tôi phải gặp những người bạn của Kelly bên ngoài khách sạn. Khi ra đến cửa khách sạn có hai người đang chờ chúng tôi trong một chiếc Mercedes trắng. Chúng tôi đi qua những phố xá đông đúc đến vùng quê. Mãi sau xe dừng lại ở một ngôi nhà cũ kỹ khuất sau những hàng cây. Mọi người cùng bước ra, và họ đưa chúng tôi vào một căn phòng tối thui ở sau nhà và bỏ chúng tôi ở đó. Trời lạnh, và Richard đưa cho tôi áo khoác của anh. Anh mỉm cười lặng lẽ.

Chúng tôi im lặng chờ ở đó. Trong một phòng khác người ta đang bàn bạc, chúng tôi có thể nghe rõ giọng của họ. Rồi tên lái chiếc Mercedes đến đưa chúng tôi lên lầu. Một người nhỏ con mặc chiếc áo sơ mi xanh đậm đang ngồi tại bàn. Trên bàn trước mặt hắn là ba chiếc hộp. Hắn đang nghịch cây viết và nhìn chúng tôi dò xét. Richard nói tiếng Đức với hắn, tôi không hiểu, nhưng tôi nghe loáng thoáng có tên của Kelly, rồi hắn nói điều gì đó.

Ngay khi đó có tiếng động bên ngoài, tiếng xe và nhiều tiếng chân chạy. Hắn bật dậy khỏi bàn và móc súng ra. Hắn cố bươn tới bên cửa sổ, nhưng đúng lúc đó cánh cửa bật tung, ba bốn người cảnh sát ào vô và nhảy bổ vào hắn. Có tiếng súng nổ, nhưng cảnh sát đã tước súng và đè hắn xuống sàn. Một ông trung niên đến, đó là ông phó đồn, ông ta ra lệnh cho lính mình. Rồi sau đó hỏi chúng tôi bằng tiếng Anh rất chuẩn.

Ngay lúc đó cửa mở và ba bốn viên cảnh sát chạy vào

- Quý vị ổn chứ? Có bị thương không?

Ông ta lại ra lệnh cho lính, rồi bước tới bắt tay Richard.

- Khá lắm, chàng trai. Tôi phải cảm ơn sự giúp đỡ của anh - rồi ông ta quay sang tôi - Và cảm ơn cả cô nữa. Cả hai đã làm thật tốt. Quả là một ngày hên cho tất cả chúng ta.

Tôi nhìn Richard và anh cười với tôi.

- Ông ta muốn nói gì vậy? - tôi hỏi, nhưng anh không trả lời.

Thế là tay đồn phó giải thích cho tôi nghe.

- Bạn cô gọi điện cho chúng tôi hồi sáng này tại khách sạn. Sau đó thì mọi việc quá dễ dàng. Chúng tôi chỉ việc chờ chiếc Mercedes trắng ngoài khách sạn rồi theo nó đến đây.

Tay đồn phó đưa chúng tôi trở lại Frankfurt bằng xe của ông ta. Khi đến đó chúng tôi vào ngay văn phòng của ông ta. Ông ấy kêu cà phê và trong khi ngồi chờ, ông ta nói.

- Quý vị đã giúp chúng tôi nhiều, giờ chúng tôi chỉ cần quý vị giúp thêm một việc nữa thôi. Đó vẫn là chuyện ông Kelly và bạn bè ông ta. Chúng tôi có một kế hoạch cho họ. Ồ ồ, ông ấy biết rõ về Joe Kelly.

Ông ấy đem ra ba chiếc hộp và đặt chúng lên bàn trước mặt chúng tôi, rồi nói.

- Chúng tôi muốn quý vị mang ba cái hộp này về nước Anh.

"Chúng tôi muốn quý vị mang ba cái hộp này về nước Anh"

Richard và tôi ngạc nhiên nhìn ông ta. Viên đồn phó chờ một hồi rồi nói tiếp.

- Chẳng việc gì phải sợ. Chắc quý vị sợ cảnh sát Anh quốc chứ gì? Mọi chuyện sẽ ổn thôi. Tôi sẽ trực tiếp nói chuyện với tay sếp cảnh sát Edward ở London, và sẽ chẳng có gì rắc rối xảy ra đâu. Giờ thì nghe cho kỹ nè - ông ta nói tiếp - Chỉ đưa mớ nữ trang này cho Kelly. Hắn ta không biết vụ "tai nạn" với những người bạn Đức của mình đâu, và quý vị không được nói với ai về vụ này, và cả về buổi nói chuyện hôm nay. Điều đó rất quan trọng. Cảnh sát Anh quốc sẽ theo dõi Kelly và chờ cơ hội. Quý vị có hiểu không?

Kế hoạch này xem ra nguy hiểm cho tôi nhưng Richard nói.

- Vâng, dĩ nhiên là tụi này sẽ làm y như thế, hén Wendy? - Chị cũng thấy là Richard không hề sợ Kelly.

Thế là chúng tôi rời Frankfurt cùng mấy cái hộp trên chuyến bay tối thứ bảy đó. Mãi gần nửa đêm chúng tôi mới về đến sân bay, và chúng tôi mang chúng tới ngay cho Kelly, ông ta bảo chúng tôi chờ rồi đi vào một phòng khác, lúc quay lại trông ông ta rất phấn khởi, ông ta thò tay vào túi lấy ra đôi hoa tai vàng.

- Cái này cho cô đó, Wendy - mừng sinh nhật của cô vào thứ năm tới.

- Không, ông không cần phải làm thế, ông Kelly ạ. Tôi không nhận đâu, thật đấy.

"Cái này cho cô đó, Wendy – mừng sinh nhật cô" ốKelly nói

- Cô phải nhận - Kelly cười to - Cô đã vất vả vì chúng. Và chúng tôi phải tổ chức buổi sinh nhật cho cô. Chúng ta sẽ mời một số khách khứa. Cô muốn tổ chức ở đâu? Ở Ritz được không? Hay ở một sàn nhảy? Không, tôi biết mà... - và ông ta bắt đầu hát:

Tất cả chúng ta hãy gặp nhau ở Maxim,

Rồi ta sẽ vui chơi thỏa thích

Tôi nói với ông ta ba lần là tôi không thích tổ chức bữa tiệc sinh nhật, nhưng ông ta không thèm nghe.

Ông ta quá phấn kích.

- Ô, phải đó Wendy. Chúng ta phải tổ chức một bữa tiệc, và cô phải đeo đôi hoa tai. Rồi tôi sẽ thấy cô là cô gái nhỏ dễ thương của tôi - tuy miệng ông ta tươi cười nhưng đôi mắt thì thật lạnh lẽo.

Richard nói nhỏ vào tai tôi.

- Đồng ý đi Wendy. Cứ lấy đôi hoa tai - em có thể trả lại nó sau. Hiện giờ mình không nên để mọi việc trở nên xấu đi.

Những ngày sau trôi qua quá chậm. Vào thứ hai và thứ ba mọi chuyện trong văn phòng vẫn diễn ra bình thường. Kelly không hề nhắc lại chuyến đi đến Frankfurt, ông ta ở trong văn phòng và nghe điện thoại suốt. Không hề có cảnh sát tới, và cũng chẳng có chuyện gì xảy ra. Tôi bắt đầu thấy sợ.

Sáng sớm thứ tư Richard đến gặp tôi.

- Hẳn tới chưa? - anh ấy hỏi, và nhìn vào cửa phòng Kelly.

- Chưa. Chi vậy?

- Anh muốn mượn chìa khóa phòng hân. Chỉ một phút thôi.

- Nhưng Richard...

- Thôi nào, Wendy, hẳn không thể biết được.

- Anh không thể vô đó được, ông ta tới liền đó - điều đó thật nguy hiểm.

- Cho anh mượn đi Wendy. Không lâu đâu. Anh sẽ ra ngay mà.

- Nhưng tại sao... anh muốn cái gì?

- Đừng hỏi nữa. Đưa chìa khóa đây, nhanh lên.

Dĩ nhiên là cuối cùng tôi cũng đưa cho anh chìa khoá. Anh mở cửa phòng Wendy và bước vào. Vài phút trôi qua, rồi anh ấy la lên.

- Mình biết ngay mà!

Tôi bước vào và thấy Richard đang đứng trước bàn làm việc của Kelly, tay cầm một lá thư. Anh đưa nó cho tôi.

- Cái này sẽ giúp chúng ta.

"Cái này sẽ giúp chúng ta" – Richard nói

- Ý anh muốn nói gì? Tôi không hiểu.

- Nghe này - anh đọc lá thư - ... *những quả trứng đã đến hồi cuối tuần rồi, hiện chúng đang ở nhà của tôi. Ở đó vào ngày 18/4, lúc 11 giờ sáng.*

- Ngày 18 - tôi nói - Đó là thứ bảy tuần tới.

Ngay lúc đó tôi nghe tiếng xe hơi bên ngoài.

- Ông ta đó - tôi la lên - Nhanh lên, để lá thư lại chỗ cũ. Anh phải rời khỏi đây ngay.

Tôi chạy ra phòng mình, Richard theo sau. Tôi đẩy anh ấy vào nhà bếp, ngay khi đó cửa mở, và Kelly bước vào.

- Chào cô, Wendy - ông ta không dừng mà đi thẳng vào phòng và khép cửa lại.

Richard nhanh nhẹn rời khỏi đó và hôm đó tôi không gặp lại anh. Chiều hôm sau anh gọi lại cho tôi, đó là chiều thứ năm. Tôi biết ngay là anh đang có chuyện buồn.

- Có chuyện gì vậy, Richard? - tôi hỏi.

- Anh không còn làm việc cho Kelly nữa - anh cho tôi hay - Hồi sáng này Kelly bảo anh làm một chuyện khác nữa cho hần, anh từ chối. Thế là hần sửa vào mặt anh và bảo anh xéo đi. Chuyện vậy đó - giờ anh đang tìm một công việc khác - anh cười nhỏ - Và tệ hơn thế nữa, hần quyt tiền của anh, vậy là anh không có tiền mua quà sinh nhật cho em rồi.

- Ôi, Richard, chuyện đó đâu quan trọng - tôi nói - Nhưng anh sẽ đến dự tiệc sinh nhật của em ở nhà hàng Maxim tối nay chứ? Em sẽ không đi nếu không có anh. Anh phải đến đó.

- Anh không thể đến, Wendy. Anh cũng muốn đến lắm, em biết mà. Nhưng mình không được gặp nhau mãi cho đến sau thứ bảy.

- Sao vậy? Chuyện gì sẽ xảy ra vào thứ bảy? Và chuyện gì sẽ xảy ra về... về mấy cái hộp trứng? cảnh sát đang làm gì vậy? Kelly biểu em phải đeo đôi hoa tai vào tối thứ năm, nhưng em không muốn tí nào. Chúng đến từ Frankfurt trong những hộp trứng, và chúng là đồ ăn cắp! Ôi Richard, em sợ lắm! Em phải làm gì bây giờ?

- Mọi thứ rồi sẽ ổn thôi, Wendy. Anh đã vạch sẵn một kế hoạch. Cứ đến dự bữa tiệc, và đừng lo lắng gì cả. Anh sẽ gặp lại em sớm.

Richard gác máy, và từ đó tôi không hề gặp hay nghe anh ấy nữa.

Chương IV: Món quà sinh nhật khác

Jennifer thấy tội nghiệp cho Wendy. Hai tay cô run rẩy, và cố kìm tiếng khóc. Jennifer bước lại ngồi cạnh quàng vai cô gái.

Jennifer thấy tội nghiệp cho Wendy

- Chuyện gì xảy ra sau tối sinh nhật thứ năm đó, sau khi cảnh sát đưa cô đi? - Jennifer nhẹ nhàng hỏi.

- Ôi, thật là khủng khiếp! - Wendy nói - Dĩ nhiên là họ lấy lại đôi hoa tai, và hỏi tôi đủ thứ. Tôi nói với họ đôi hoa tai là quà tặng của Kelly, và kể lại mọi chuyện xảy ra với cảnh sát Đức, nhưng

họ không tin. Họ bảo tôi thứ sáu đến văn phòng và không được kể gì với ai cả. Và họ còn muốn nói chuyện với Richard.

Wendy quay sang Jennifer.

- Tôi phải làm gì bây giờ? - cô hỏi - Sao cảnh sát không tin tôi? Bộ cảnh sát Đức không nói gì với họ sao? Và Richard hiện ở đâu? Tôi không thể tìm ra anh ấy - cô bắt đầu lặng lẽ khóc.

Jennifer đứng dậy.

- Chúng ta phải gọi điện cho cảnh sát Đức - cô nói - Tôi sẽ nói chuyện với tay cảnh sát đó, tay Barrett, người đã đến đây hồi tối hôm qua, và...

Có tiếng gõ cửa. Jennifer bước tới hỏi to.

- Ai đó?

- Em đây, Richard đây! - giọng hân hoan kích động.

"Mọi thứ đều ổn" – Richard vui vẻ nói

Jennifer nhanh nhẹn mở cửa. Cảnh Richard có hai tay cảnh sát - Barrett và một người cao nữa.

- Mọi chuyện đều ổn - Richard vui vẻ nói. Hắn quay qua hai tay cảnh sát và cười - Các ông sẽ không nhốt tôi chứ?

- Tôi rất vui khi nghe chuyện đó! - Jennifer nói - Nhưng chuyện gì xảy ra vậy? Có ai vui lòng giải thích cho tôi không?

Mọi người kéo vào phòng khách, và Wendy đứng dậy. Cô nhìn mấy người cảnh sát và gương mặt trở nên trắng bệch. Mọi người bắt đầu nói ngay, và Richard ôm lấy Wendy.

Viên cảnh sát cao cười to và quay sang Jennifer.

- Tôi là Edwards, tôi lấy làm tiếc về cuộc viếng thăm của Barrett tối qua, nhưng chúng tôi không biết gì về Richard và Wendy. Tôi mới nói chuyện với cảnh sát Frankfurt cách đây một giờ. Chúng tôi đã biết về vụ ăn cắp đồ nữ trang ở Đức, và đang theo dõi Kelly. Nhưng họ không cho chúng tôi biết là họ đã bắt bọn trộm người Đức hồi cuối tuần rồi, hoặc về kế hoạch của họ với Richard và Wendy. Họ muốn giữ bí mật. Họ sợ Kelly đánh hơi ra. Nhưng giờ thì chúng tôi biết cả rồi, và mọi thứ ổn cả.

- Nhưng còn về Kelly? - Wendy kêu lên - Và mấy cái hộp...?

Barrett mỉm cười.

- Cô phải tìm một ông chủ mới thôi. Kelly phải ở tù lâu đấy. Chúng tôi mới bắt hắn hồi sáng này. Nhưng đó là chuyện của Richard. Anh ta giúp chúng tôi rất nhiều. Anh ta có thể kể hết cho quý vị nghe.

Hai tay cảnh sát rời đi, Jennifer quay sang cậu em mình. Hắn ta đang ngồi ôm Wendy và gương mặt cô gái sáng bừng hạnh phúc.

- Nào - Jennifer nói - Kể nghe coi Richard!

- Em đã kể hết cho Jennifer nghe chuyện xảy ra hồi tuần trước - Wendy giải thích - Và chị ấy đã có mặt trong quán Maxim hồi tối thứ năm rồi. Nhưng còn chuyện gì xảy ra lúc sáng vậy?

Richard cười to.

- Lúc anh vào văn phòng của Kelly hồi thứ tư rồi, anh tìm ra lá thư nói về vụ mấy cái hộp. Em còn nhớ không, Wendy? Cảnh sát Đức bảo tụi em đừng làm gì cả, nhưng em lại muốn cảnh sát Anh bắt giữ Kelly. Có lẽ họ đang theo dõi chặt chẽ Kelly, nhưng em muốn cho chắc ăn. Vì vậy hồi sáng sớm này em tới đồn cảnh sát và kể cho họ nghe vụ bức thư. Họ chẳng hề thân thiện và giữ em lại trong đồn. Nhưng họ lại đến nhà Kelly lúc mười một giờ. Họ bắt gặp Kelly và hai tên nữa đang ở đó, chúng đang mua những thứ nữ trang ăn cắp từ Kelly. Thế là họ bắt Kelly và hai tên đó đưa về đồn - cùng mấy cái hộp. Kelly rất tức tối và nói là chính Wendy và em là những tên trộm! Em lại kể cho Barrett và Edward nghe về kế hoạch của cảnh sát Đức, cuối cùng họ phone qua Đức nói chuyện với tay đồn phó Frankfurt. Ông ta giải thích mọi chuyện. Thế là chúng ta ở đây!

Richard lại cười đầy hạnh phúc. Hắn thọc hai tay vào túi.

- Và đây là hai mươi bảng trả bà chị yêu quý của tôi, và đây là món quà sinh nhật bé nhỏ cho cô bạn thân yêu của tôi.

Jennifer nhìn hắn. Bất chợt cô cảm thấy rất vui về cậu em trai của mình.

- Em có thể giữ lại số tiền đó - cô nói - Nó chẳng nghĩa lý gì cả. Nhưng chị mới đưa cho em hồi thứ năm mà - cô nói - Làm sao...

- Em đã có việc làm mới - Richard nói - Bắt đầu từ hôm qua. Và giờ thì em không còn làm việc cho một tên trộm nữa!

Wendy mở món quà của cô ra, và cười to lần đầu tiên trong ngày.

- Ôi, xem này! - cô nói - Một đôi hoa tai vàng! Trông thật dễ thương!

Richard cũng bật cười.

- Chúng chỉ là một đôi bông nhỏ thôi, Wendy, nhưng anh có thể nói với em điều này - chúng không phải đến từ Frankfurt trong một cái hộp trứng!

Wendy mở món quà của mình ra, và bật cười lần đầu tiên trong ngày

HẾT

Tủ sách BOOKBT #296

12/07/2017